

Viime vuosien jatkuvien rakennemuutosten keskellä on puhuttu ja kirjoitettu paljon sekä yliopistojen välisestä työnjaosta että tutkimuslaitosten ja yliopistojen työnjaosta. Eikä vain puhuttu, vaan muutoksia on myös tehty. Varsinkin poliittisten päättäjien keskeinen tavoite on ollut, että perustutkimuksen paikka on yliopistoissa ja soveltavan tutkimuksen paikka tutkimuslaitoksissa ja niitä vastaavissa instituutioissa.

Näitä tutkimusta jaottelevia käsitteitä on julkisessa keskustelussa käytetty usein kepeästi ajattelematta sen tarkemmin, mistä oikein puhutaan. Tiedeyhteisön näkökulmasta jako ei ole ollenkaan selväpiirteinen eikä yksioikoinen, ja siksi monissa yhteyksissä on korostettu sitä, että koko kahtiajako on keinotekoinen. Käytännössä monessa tutkimushankkeessa tehdään pitkäjänteistä tutkimusta, jonka sovellettavuutta tai vaikuttavuutta ei voi etukäteen määritellä. Vasta työn edetessä tai monien hankkeiden yhteisenä tuloksena voi alkaa näkyä, mihin kaikkeen tutkimuksen tuloksia voi käyttää. Toisinaan taas mahdollisia vaikutuksia ja tulosten käyttöä voi arvioida helpommin. Joka tapauksessa kaikenlainen tutkimus ruokkii tutkimuksen koko kenttää. Sovelletavuuden mahdollisuudet riippuvat myös siitä, miten tutkimuksesta kerrotaan ja miten esimerkiksi eri ammattiryhmät käyttävät saatua tietoa hyväkseen.

Virittäjä on oiva esimerkki aikakauskirjasta, jossa erilaisista näkökulmista ja erilaisin menetelmin tehtävä tutkimus pääsee esille samalla foorumilla. Se tarjoaa paikan kielentutkimuksen eri suuntauksille ja painotuksille, oli kyseessä sitten teoreettisesti mielenkiintoinen pohdinta ja analyysi tai käytännöstä kumpuava tarkastelu. Kaikki mahtuu samojen kansien väliin. *Virittäjän* pitkä historia osoittaa, että lehti on myös ajassa kiinni ja haluaa näyttää aikalaisilleen kielentutkimuksen kirjon kaikki värit. Juuri siksi se on kestänyt myös erilaisten aikojen paineissa.

Tässä numerossa on mahdollista perehtyä sekä institutionaalisten työelämän tilanteiden että arjen vuorovaikutuksen tutkimukseen. Kehityskeskustelut, viranomaistekstit ja haastattelut ovat monen ammattilaisen arkea. Samalla ne tarjoavat mielenkiintoisia paikkoja kielentutkijalle, joka voi omilla keinoillaan näyttää, miten tilanne rakentuu ja miten kielelliset ratkaisut ja vuorovaikutuksen yksityiskohdat vaikuttavat kokonaisuuden syntymiseen.

Hyvät aikakauskirjat kantavat tiedeyhteisöä. Suomalainen kielentutkija ja kielen ammattilainen voivat iloita siitä, että on olemassa korkeatasoinen suomenkielinen lehti, johon voi kiinnittyä monin sitein: lukijana, artikkelien kirjoittajana, kirja-arvoselujen tekijänä, arvioijana, toimitusneuvoston jäsenenä ja moni myös toimittajana.

Tänä vuonna 40 vuotta täyttävän Kotimaisten kielten keskuksen eli Kotuksen puolesta ja omasta puolestani haluan toivottaa *Virittäjälle*, kaikille kielentutkijoille ja opiskelijoille menestystä, voimia ja työn iloa. Instituutioiden ja tehtäväkenttien rajat eivät ole mieleemme rajoja.

PIRKKO NUOLIJÄRVI
etunimi.sukunimi@gmail.com